



Akinek a Tankcsapda csak a *Legjobb mérget*, legfeljebb a *Mennyország tourist-ot*, netán a *Be vagyok rúgva-t*

jelenti, az szerintem neki se fogjon az új album meghallgatásának. Ha ugyanazt várjuk el

Lukács László

éktől, mint évek óta, hogy rutinból dübörögjön a

Rock a nevem

, akkor ők le is húzhatnák a rolót.



Arnyalatlan rockcsempész

A zene betemet című kezdődal máris sok újat mutat, ebben van a „rockcsempész” („...szóval ha át akarnál verni, bébi, hamarabb kéne felkelned és kész, látod / ilyen egy igazi rohadék rockcsempész!”) kifejezés, ami elsőre elég suta összetett szónak tetszhet, ám van benne üzenet: a tankok még mindig tolják az ütemet és a riffeket. Holott pont ez a dal a legváltozatosabb – játsszák is a rádiók Magyarországon –, felütésnek tökéletes.

{youtube}NSnDkNmWbGE{/youtube}

A szövegek néha közhelyesnek tűnnek („A jövőjét senki nem láthatja előre / de ha áthatja a hit és képes, / ha kell reggelire is fájdalmat enni, / az megtanul majd / minden akadályokon keresztül menni!”), de ez nyilván ízlés kérdése is, hiszen lehet, hogy pont a *Semmi pánik* sorai („Villanypásztor tereli a digitális nyájat / Ez a sziget lassan tényleg lakhatatlan / Valaki, ha megmutatná hol a kijárat / Az jó lenne, mer' én attól félek, itt ragadtam”) jönnek be valakinek.

Lukács szövegvilága nem olyan kifinomult és változatos, mint a Lovasié, a Kiss Tibié, nem is a másik, álszent véglet (Ákos), hanem egy olyan magyar rockzenészé, aki ilyen szempontból már rég magasra nőtt a magyar pusztában – de ihlet Debrecenben is van, sok is, nem kell ahhoz a világ közepére költözni.

No, persze előkerül a régi rúgó is,

az a fajta, ami már lassan egy ütemre jár, ilyen például a harmadik dal, az Egyedül a világ ellen, aminek mind a zenéje, mind a szövege („Én, ha újra megszületnék, biztos / Rock and roll sztár lennék / Nem csak egy olcsó vidéki srác”) a régi időket idézi.

A *Koponyák és csontvázak* egy nagyon kemény, metálba csúszó dal, a klasszikusabb műfaj kedvelői nem igazán bírják a tankokat, de ezt a számot nekik sem ártana meghallgatni – ebben

Farkas Zoltán

(az Ektomorf énekese) is énekel, picit mintha rászabták volna ezt a szerzeményt. Az

Olyan, mint rég

, tényleg olyan, mint rég, hiszen a politikusoknak szól be, konkrétan a „tisztelt háznak”, illetve azoknak a fiataloknak, akik a politikában látják álmaik megvalósulását, föléjük ér a lukácsi ítélet: „Nem hagyom magam, / felállok újra meg újra, ha kell, / minden ember mindenért / a tetteivel felel.”



A *Vörös rúzs* jó csajozós dal lesz, persze itt olyan csajokról van szó, akik a hét végi buliban tudnak minimum értelmes arcot vágni, és két összefüggő tőmondatnál többet is kimondani, az

Ez egy ilyen nap

pedig a Tankcsapda „balladisztikus” hagyományait juttat(hat)ja eszünkbe.

Az ördög lelke nem lát, nem beszél

Van néhány nem feltétlenül húzós dal is a lemezen (azt mondanám, hogy ezek például a *Térdr e borulnak a gyengék*

, a

Lélekhangokból

), a Szózat átírását, főleg egy részét rappelve,

Sallallalla

címmel sem tartom valami nagy ötletnek, de biztosan vitába szállnának ezzel néhányan.

{youtube}_Ta8dygSNHU{/youtube}

A *Köpök rátok*ban az „ellenfeleinek” szól be Lukács („Lassan mindenki jobban tud már nálam mindent rólam, / hogy a lelkem az ördögé lett, és hogy a régi énem hol van), az utóbbi években érezhető a koncerteken is ez a visszafordult attitűd, ami nem feltétlenül pozitív, de ma már ilyen világot élünk.



A lemezborító első látásra talán rémisztő, de ha jobban megnézzük, észrevehetjük, hogy a „nem lát, nem hall, nem beszél” van újraértelmezve a zenekar tagjainak arcaival.

Józan punkok, 990 forintok

Sodró, lendületes, különleges, talán így foglalható össze az új Tankcsapda album, ami összesen 11 dalt tartalmaz. A kísérlet – ha beválik – talán új, józan, értő fülű rajongókat is szerez a tankoknak, mert ma már a húsz évvel ezelőtti tornacipős, szakadt farmeros punkok is autóval járnak gyúrni, míg a hitelből vett lakásban odahaza rí a kisgyerek a Facebook-ozó anyuci ölében.

Megváltozott a világ, az igények is átalakultak – ma már nem biztos, hogy bejönnek a tizenéveseknek a „terrorista vagyok, egy utolsó gyilkos” refrének.

Aki az „abbahagyhatná már a Tankcsapda is, lejártak” című lemezt játssza ma is magában, az ne hallgassa meg a lemezt, akiket pedig még érdekel a rockmuzsika és szeretik-szerették is a Tankcsapdát, azok ne várják el a zenekartól, hogy ugyanolyan albumokat készítsen, mint tíz-húsz évvel ezelőtt. A kísérletezés is sokkal jobb, mint az egy helyben topogás. A zenekar negyedszázados története sem utóbbiról szólt.

A Tankcsapda a MOL-kutaknál való CD-árusítással a magyar zeneipar egyik legnagyobb marketingfogását tudja magáénak – a viszonylag olcsón, 990 forintért, megvehető lemezt betolod, oszt meg, te meg mész vele. Roppant egyszerű. A lemezen meghallgatható Tankcsapda-zene viszont már egyáltalán nem – és ez biztató. 25 év után még inkább.